AUSTAVINDEN

ORGAN FOR VIDREK GRENDELAG

ARG. 6 1984 NR. 4

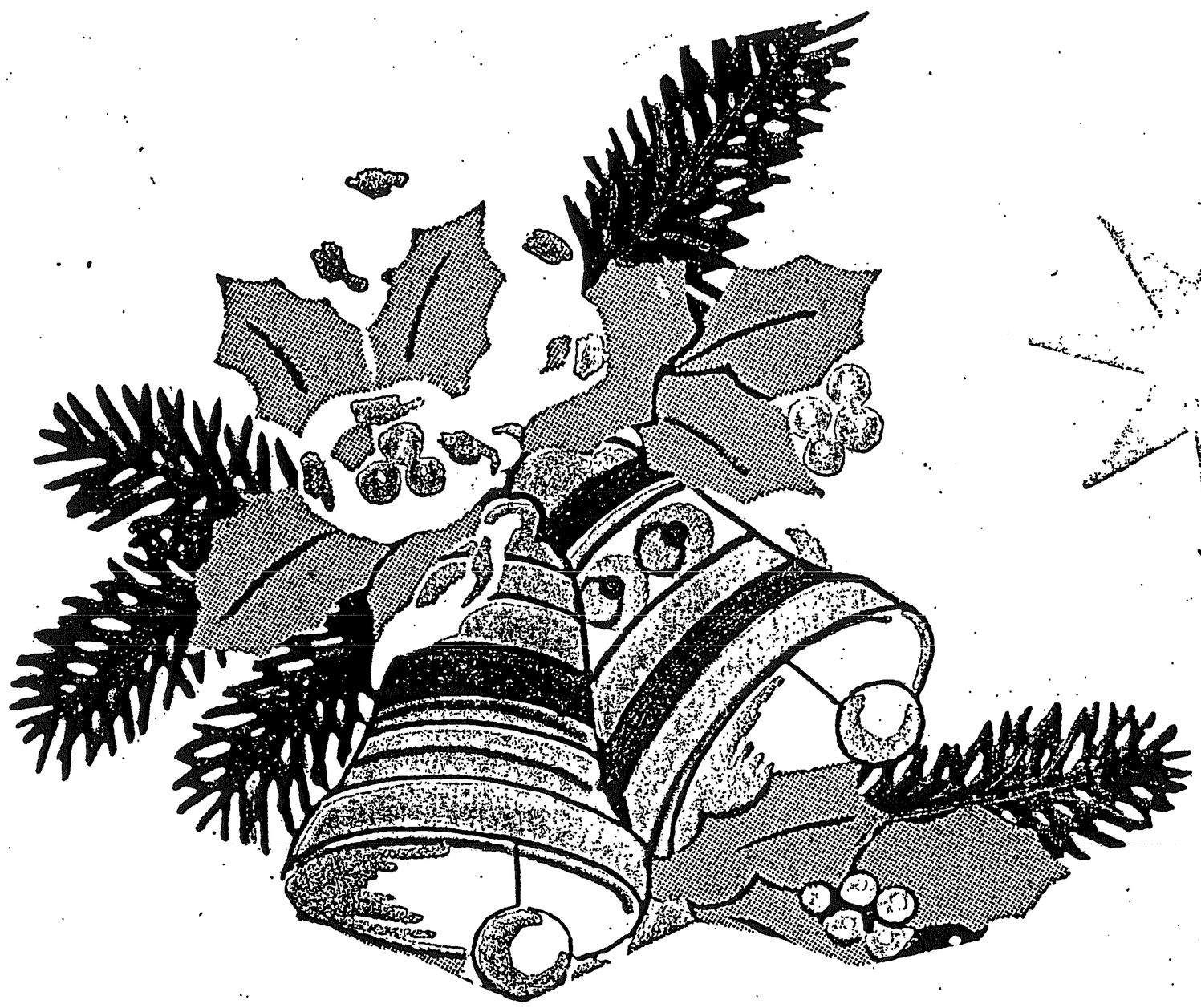

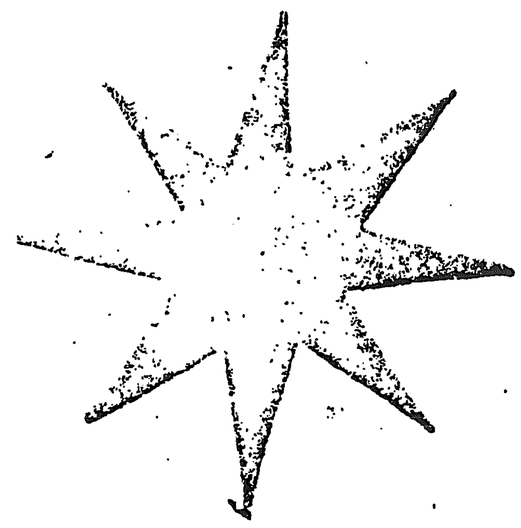

JULETRREFEST

Ja julefest blir det, - i tradisjonell stil.
Fredag 28.des. kl. I7,- blir det julefest på grendehuset.
Ta med mat, vi serverer kaffe og brus.
Husk nissepakke til ongene.

Loddsalg.

Velkommen.

Komiteen

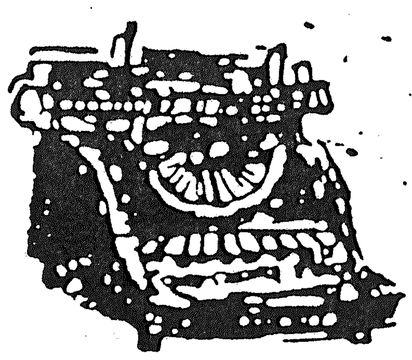

REDAKSJONENS syn på saken

Sist vi skrev i denne spalten så ble hösten nevnt, og at den hadde begynt fint. Nå er den gått, og gammelt folk "kain ikkje minjes makan". Men skal vi tru pesimistan så er det klarveret for neste sommer vi har brukt opp.

Og så står jula for döra enda en gang. Stjerna er så vidt päkka bort og treet båret ut, så er det til igjen.

Ja, tiden går og enda et år er lagt til livslengda. Noen er gått bort med mange högtider bak seg. Andre er kommet til, og skal oppleve si förste jul.

Vi får vel si som vanlig når et brev skal forfattes, at ellers går livet sin gang i bygda.

Det er vel den store dugnaden på grendehuset som har satt sitt preg på kulturlivet denne hösten. To kvelder i uka, mandag og torsdag, har karer og kvinner satt hverandre stevne til innsats der borte på huset.

Mye er utfört, men mangt står enda igjen. Det er tross alt ikke gjort i en handvending å forandre, skal vi si en grå skole, til et friskt og varmt grendehus. Men arbeidet må også sees på som et sosialt sammvær med naboer og godt bygdefolk. Selv om det til dels har vært god plass til flere rundt bordet i kaffepausen, så har det vært trivelig likevel. Spörsmålet er nå om en klarer å få det hele så noenlunde brukbart til juletrefesten.

Etter det en erfarer så er årsmötet i Grendelaget av praktiske grunner utsatt til februar -85.

Det har ikke meldt seg noen til stillingensom red.- av Austavinden som blir ledig fra årskiftet, så slik sett er bladets skjebne noe uviss. Vi går ut fra at alle abo - nnenter har ordnet opp for seg for I984. Ingen bör derfor sende penger for I985 för de har mottatt neste nummer, - om det da blir noe neste. Derimot minner vi om kontigenten til Grendelaget, for gamle og eventuelt nye medlemmer. Skal Grendelaget få utfört det meste av det som står på programmet for grendehuset, og bygdas beste, så nytter det ikke bare med arbeide, det må desverre også penger til.

Redaksjonen sender sin beste takk til dem som har bidratt til at bladet kom ut også denne gangen. Dette gjelder både tekst og tegninger.

Personlig vil gammel rediken takke for sammarbeidet innen bladstyret, samt alle dem som gjennom denne perioden har tatt bryet med å lese Austavinden.

En god jul og et godt nyttår önskes dere alle.

A.O.

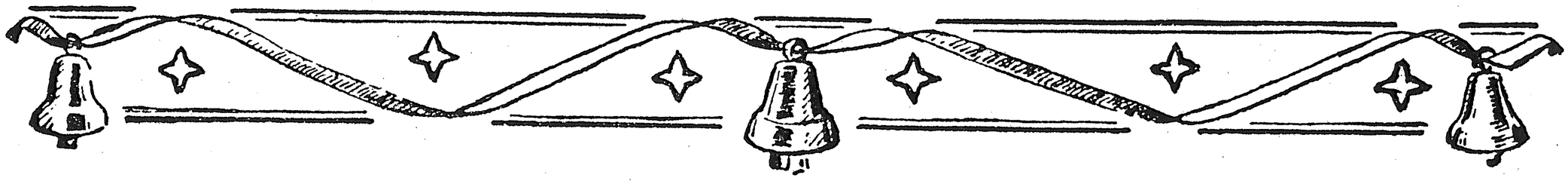

NYTT FRA GRENDELAGSSTYRET

Den 18. november hadde vi bygdekveld på grendehuset med „innvielse" av ovnen i gym. salen.
Ankenes musikkorps spilte og ungene underholdt, til stor glede for alle håper vi.
Mange hadde funnet veien til grendehuset og da ble også loddsalget godt, overskuddet av det går til grendehuset.

Året går jo nå mot slutten så vi har sendt søknaden til sosialkontoret om tilskudd til brøyting for pensjonistene.
Det sendes også noen ord til bankene i håp om å få noen kroner til arbeidet i laget.

Vi i styret har et sterkt ønske om at det „dukker" opp en ny redaktør til Austavinden, slik at neste nummer kommer uten forsinkelse.

Grendelagsstyret ønsker alle lesere av Austavinden en riktig god jul.

Anita

TANKER VED JULETID.

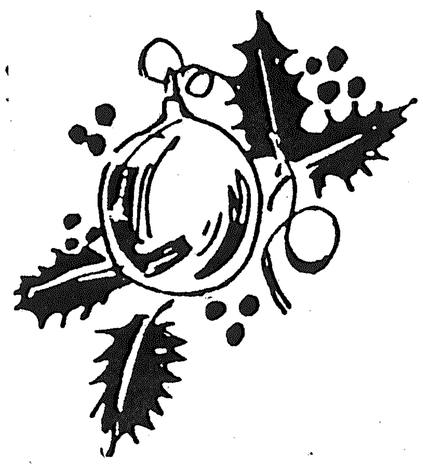

"Jeg er så glad hver julekveld
for da ble Jesus født,"

sang vi med åpent barnesinn i ekte julestemning da vi var små. Når klokkene ringte jula inn i bygd og by, og juletreet funklet med lys, kuler og glitrende stjerne i toppen, da var gleden så stor at den var nesten ikke til å bære.

Jeg hørte ei lita jente på 3-4 år i Håkvik kapell i fjor på julaften som sa til mora si da julegudstjenesten var over: "Er Jesus nå født?" En voksen kan vel smile over en slik uttalelse, men tro om ikke vi voksne burde stanse litt opp i all julestravelheta, forberedelsene, innkjøpene, matlaginga og rengjøringa og tenke litt mer over hva jula egentlig står for. Har vi i all materialismen og velstanden glemt jula sitt egentlige innhold? Det hele startet jo så enkelt og fatteslig med et lite barn i ei krybbe i en stall. Det var jo det vi skulle feire. Begynner den egentlige meninga med julefeiringa nå å forsvinne i bare ren materialisme? Feirer vi noe som vi ikke lenger legger noen mening i ? Blir jula bare en glitrende høstfest som får mørketida til å gå litt fortere? Blir jula bare en matorgie og frossing og storfortjeneste for restauranteierne med sine bugnende julebord som starter allerede tidlig i november mens store deler av verdens befolkning sulter. Lar vi oss låkke og lure av forretningsfolkets innsats for å gjøre det store kupp på julehandelen der de tradisjonelle julesangene blir misbrukt i butikkene for å få folk til å kjøpe mer mens funklende juletrær står pyntet ved utgangene og kassaapperatene. Blir

julegavene vi gir verdsatt etter prisen, og blir det en konkuranse i hvem som kjøper og gir de dyreste julegavene til sine nærmeste.

Ekte juleglede og julestemning kan ikke kjøpes for penger. Dersom meninga med jula blir borte blir også gleden snart borte. La oss skape litt mer ekte juleglede i vår materialistiske tid og dermed litt mere trygghet i vår urolige verden. La oss aldri glemme jula sitt rette innhold, og la oss legge mere betydning i de ordene vi sang da vi var barn:

"Jeg er så glad hver julekveld
for da ble Jesus født."

Marit.

MINNER FRA VIRAK

Det var sist i januar i 1952. Kuldegrader i massevis, med blank is på Storvannet i Råndalen, og alt skulle vært fint særlig for oss barn.

Men jeg og brödrene mine vi var ikke så glade nei. Mamma skulle reise til Stord, hun var syk og skulle bli borte i tre måneder. Det var lang tid i våre tanker.

Det het så at der sykdommen kom inn i et hus, der gikk rikdommen ut. Om vi ikke var rike, noe de fåeste var etter krig og ufred, så omsorg fra foreldrene hadde vi i rikt mon.

Jeg skulle bo hos Petra og Håkon på Virak, noe vi var gla for. Ja den söndagen står sterkt i minne. Pappa kjörte meg til Råna sent om kvelden med Borka. Min förste alene reise til Virak var kommet. En veske med klær og den röde ranselen med skole böker var alt. Jo bussturen gikk fint, reiste nok på I.plass for jeg måtte stå, Haugland bussen var full.

På Petrabakken ble bussen stoppet av en dame som spurte etter ho Eli. Jaha, det var ho Petra, jeg hadde sett henne i Mellastua engang för.Hos dem fikk jeg det veldig godt.

Neste dag gikk turen innover til Virak i östavindsfokk. Jeg så bestefar som stod i gangdöra og vinket til meg.

Det var en stor skole, tenk elektrisk lys, gymsal og innedo. Störst av alle inntrykk var når Elisabeth spilte orgel. Ja vi hadde orgel i Råndalskolen også. I min tid, og i far min sin tid også fostret dalen opp mange bra mennesker, men ingen kunne noter. En del unoter lærte de seg.

Elisabeth ble den rene pop artisten i mine öyne og örer. Den dagen ble det bestemt at jeg skulle gå i storskolen, da fikk jeg följe med Edmund og Hansemann. Jo de var greie de. Når været og föret var fint fikk jeg låne sparken, mens de for det meste hang bak på melkebussen til og fra skolen.

Vil fortelle om en gang skoledagen var nesten slutt, og vi holdt på å lese avslutningsbönnen. Da er det at en tre fire på vindusrekka hvisker til hverandre om skitur til Saltvik i måneskinnet om kvelden. Men dette både hörte og så lærerinna. De fikk sitte igjen en time. Det var verst for meg som satt i porten hos han Ola og ventet på han Edmund. Men i mitt hjerte var jeg glad, ho Elisabeth tok ikke parti for datter si, ho måtte også sitte igjen. De som satt på vindusrekka i 1952 husker seg vel igjen.

Da 20.april kom var min tid på Virak forbi, mamma kom hjem. Jeg tok samme ruta tilbake, men ei veske med klær i tillegg hadde jeg med. Petra hadde strikka og sydd til meg. Elisabeth Kongsbakk hadde sydd meg rutat kjole, og tante Agnes de herligste lugger. Mange ting har jeg nok glemt, men alle var snille mot meg.

Blandt de störste hendelsene var vel dette med å hente posten der på butikken. Da mötte både en og to fra hver gård opp.

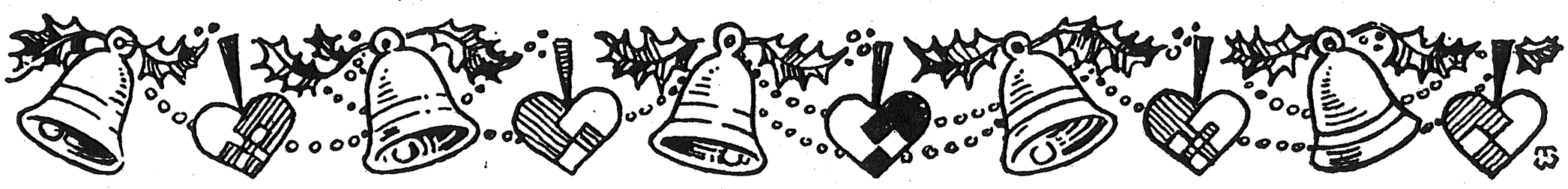

En daglig tur inn til Bestefar for å varme seg ble det nok også, hans kjærlige smil varmet alle.

Slik ble oppholdet mitt på den siden av Råntinden, vi hadde jo rettsiden mot Råndalen mente vi.

Det var fint å komme heim igjen, og få möte mine.

Senere i livet har tankene ofte gått til Petra, og det de gjorde for meg og mange fler. Som mor til en synes jeg mange ganger det er et ansvar og omtanke nok. Da takker jeg atter Gud for de menneskene han har satt frem i lyset for å hjelpe andre. Tankene går også til alle de som jeg var så glad i, de jeg mötte på veien til skolen og ellers.

Det taler en stille stemme når jeg går rundt på kirkegården bak Storhaugen, da ser jeg de for meg alle.

Til alle Austavindens lesere önsker jeg en velsignet juletid og godt nytt år.

Hilsen

Eli Hartvigsen Laborg

Til Speiderne i mormor si heimbygd

Sender dere en penge til speiderkassa. Som gammelspeider på I6 B.S.K. oppfordrer jeg flere til å gjöre det samme.

God jul. Stött speiderarbeidet, det blir vi aldri for gammel til.

Hilsen

Arne Kr. Laborg

Narvik

Takk!

Til de firmaer som har vist oss tillit ved å tegne annonser hos oss, sender vi vår varmeste takk - samt en blankett.

Austavinden önsker dem alle en god jul, og et fremgangsrikt nytt år.

Red

NISSEN SOM KOM FOR SENT.

Det var en gang en bitteliten nisse som bodde langt inni skogen, ja så langt inni skogen at det var nesten på fjellet. Han var så liten at han hadde ikke en vanlig nissehytte. Han bodde under ei stor rot av ei furu. Der hadde han et lite snekkerverktsted, et lite rom å sove i og et lite kjøkken hvor han laget seg mat på en bitteliten kjøkkenbenk.

En gang etter å ha spist seg god og mett, la han seg til å sove, og han sov så lenge, i dager, uker og måneder til han våknet, sto opp og så seg omkring. Da skjønte han ingen ting. Det var blitt så kaldt at han måtte gå ut å hente ved så han kunne fyre i den bittelille ovnen sin for å få det varmt. Ute ble han forfert. Hele skogen var full av snø, og da sto den lille nissen på den lille trappa si og klødde seg i skjegget og lurte på hvor lenge han egentlig hadde sovet, og hvor lenge det var igjen til jul for han hadde jo ikke laget en eneste gave til barna nede i bygda. Da han hadde fyrt opp i ovnen, måtte han spise for han var så sulten at det romla i magen for han hadde jo ikke spist på flere måneder. Men da han hadde spist seg god og mett, tenkte han at han måtte gå inn i snekkerbua si å lage mange fine julegaver til alle barna nede i bygda, og han laget ski og staver, biler, båter, små kjelker, små fuglehus og masse annet rart. Han arbeidet i mange dager og netter, og ble til slutt så sliten for han var jo så liten. Da han var ferdig, syntes han at han hadde vært så flink at han sto ei lang stund og så på alle de fine tingene han hadde laget, og så var det bare å ha det i sekken. Men, sekken ja, hvor var den? Han lette over alt. Han leitet i mange dager uten å finne den. Da måtte han stoppe opp og tenke veldig hardt på hvor han kunne ha gjort av den. Mens han sto der midt på golvet og så bort på senga si, begynte han å flire. Han flirte så mye at han lå på rygg på golvet med begge hendene på magen, for der var jo sekken! Han hadde glemt helt at han hadde brukt den som teppenpose mens han hadde sovet så lenge. Nå la han alle de fine lekene ned i sekken og snøret den godt igjen. Men mens

han hadde holdt på med alt dette, hadde det snødd enda mer. Det hadde snødd så masse at det var så vidt hodet til den bittelille nissen med den bittelille nisselua stakk opp over snøen, og sekken var så tung at han måtte slepe den etter seg i den djupe snøen. Men han var sterk den lille nissen, så han klarte det godt, og han grynnet og dro på sekken sin i fra fjellet langt ned i skogen. Da var han så sliten at han måtte sette seg på sekken for å hvile. Han sovnet, og da han våknet igjen, var det blitt helt mørkt. Men videre måtte han. Han gikk hele natta oppover bakker, nedover bakker og over lange myrer. Han grynnet og slet i den djupe snøen. Men endelig var det bare én bakke igjen! Og der - så han bygda med alle husene og lysene på gårdene. Der hvilte han en god stund. Men så bar det videre, for nede i bygda satt jo alle de snille barna og ventet på at nissen skulle komme. Nede i bygda gikk han og kikket på vinduene på gårdene, men han kunne ikke se noen barn i noen hus. Da ble han så trist og lei seg for nå skjønte han at han hadde sovet så lenge og somlet så mye at han var kommet for sent til julaften. Han gikk med sekken sin langs veien. Han var så trøytt og sliten. Men der var så lett å gå, og så var det så fine gatelys. Plutselig så han en stor,hvit lappe på en stolpe. Der leste han at det var juletrefest på skolen i bygda. Da gikk det et lys opp for han. Der var det barna var samlet! Han tok sekken og listet seg på øversida av skolen der han klatret opp i et tre for å kikke inn vinduet. Jo, der kunne han se alle barna gikk pyntet rundt juletreet og sang sammen med de voksne. Han klatret ned fra treet og listet seg bort til ytterdøra og gikk inn i gangen. Der var det opp ei trapp, og så ei dør som han bare kunne skyve opp, og så en stor gang. Der var døra lukket igjen. Han banket på. Men de sang der inne, og nissen var så liten at de hørte ikke bankingen hans. Hva skulle han gjøre? Jo, han sparket i døra alt han klarte! Da hørte de han. Og da kom den lille nissen med den lille sekken sin inn og så alle barna og det store, fine juletreet. Der var så varmt og godt så nissen tok seg riktig god tid. Han delte ut alle de fine pakkene som han hadde laget, og da blei ungan ellevilde og ropte og danset og var så glade for at nissen var kommet i år også, for han var jo 3 dager for sent ute. Han skulle jo ha vært på selve julaften hjemme hos dem. Men selv om han hadde kommet for sent så fikk alle ungan sine fine, små pakker i fra nissen likevel, og den bittelille nissen kunne gi seg på hjemveien til rota under den store furua langt inne i skogen, der han kunne sove i den lille senga si til neste jul.

Jan J.

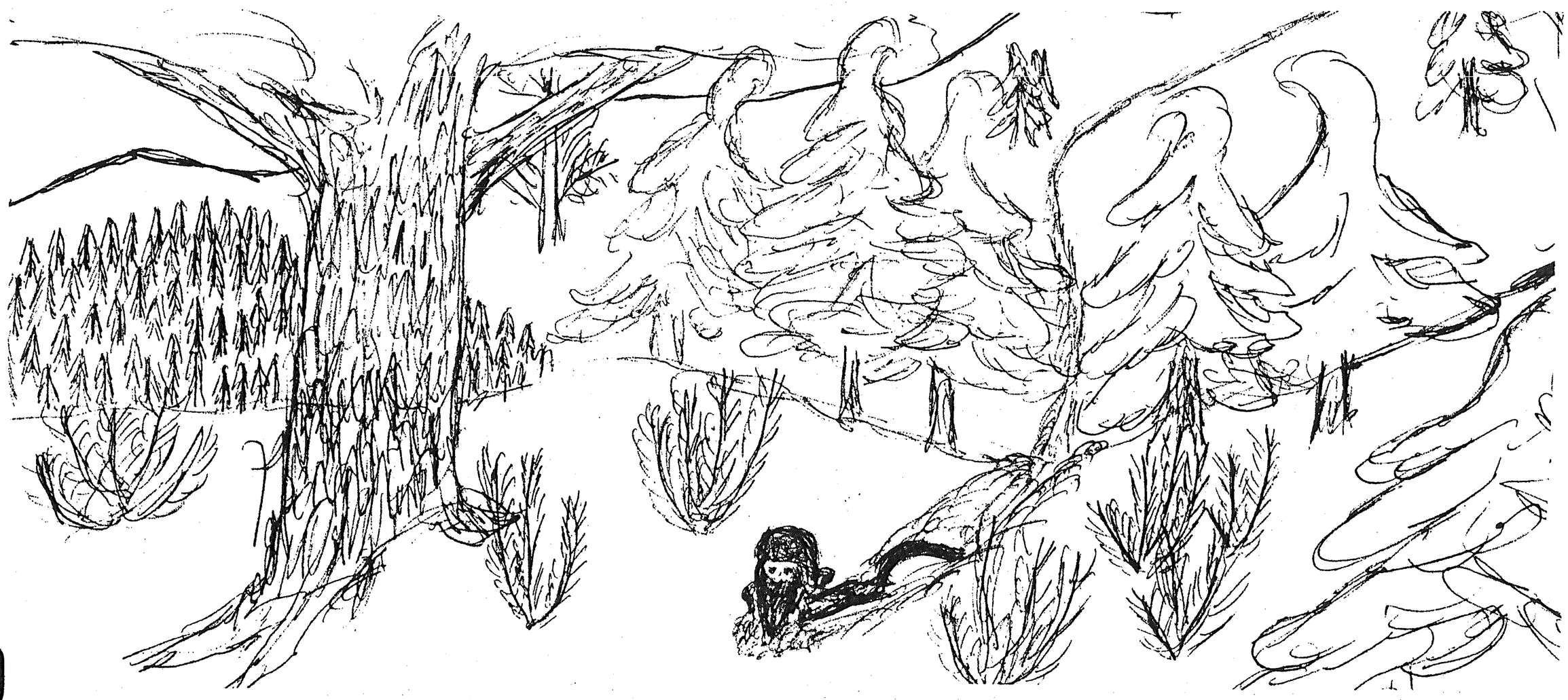

FØRJULSTANKER I VEST

Solskinn og grönne marker er ikke det rette synet til å sette en utflytta nordlending i förjulsstemning. Men slik som hausten har vært her på Vestlandet, så ser det ut til at vi skal få ei grönn jul. Med flere varmegrader, sol og stilla, nesten ikke ett regnver eller en haustorm å klage over. Nei det er ikke til å tru at vi nå går inn i adventa.

Jeg må la tankene gå tilbake til barndommen heime på Virak, skal det bli noe julestemning.

Synes å huske at det som oftes var sny og frost med godt luggeföre. Nå ja, jeg kan enda ane hvordan austavinden svei i fjeset, når vi vandra rundt i bygda ja heilt ut til Saltviknesset for å selge julemerker og hefter. Det hendte vel også at luggeföret gikk over til regn og slaps, holka etter veien og glatt mellom husan.

Men det er nok helst de fine kveldene med månen stor og rund over Herjangen vi vil minnes. Da var det ikke så vanskelig å tru på nissen heller, ei tru som hang godt med langt opp i alderdommen. Vi hadde nisse hver eneste juleaften her hos oss. Dette varte helt til ungene ble så store at de sa fra at nå var jeg den eneste som fremdeles trudde på nissen.

På skolen der heime var det også ei egen stemning. Hvem av oss minnes ikke hvor ivrig vi övde på skuespill og to stemt sang. Det var vel helst norsktimene som skulle brukes til dette. Men etter som jula nærma seg kom nok en del timer av de "obligatoriske" fagene også inn under drama.

Endelig var det tid for juletrefesten. Stivpynta, vi jentungene i kjole og skjört, sydd av ho tante Fine, og med nye heimstrikka strömper. Strömpene ja, de var gode og lange, rakk helt opp under strekket på overtrekksbuksa slik at det ikke blei mellebært. Skoene var helst litt romslige, skulle være noe å vekse i.

Hvor gluntan fikk sine klea fra vet jeg ikke, kanskje var de heldig og fikk kjöpbukser. I allefall var det stramme karer.

Når vi så satt benke med langbord i klasserommet, unge og gamle, var det ei stemning som jeg neppe tror noen opplever i dag. Alle hadde matfat med seg. Brödskiver med rulla og syltaflesk og småkaker ikke å forglemme. Så var det ekte sjokolade, kokt på skolen.

Ja, julebaksten var det ingen som tok lettvint i de dager. Da lukta det både smult og jul omkring i husan. Nå går de fleste på butikken og kjöper alle sju sortene, og vel så det i fine plast poser og esker. Men ingen må komme å fortelle at det gir den samme julestemninga som för i tida.

Til slutt vil jeg önske alle som leser Austavinden ei travel og trivelig advent,- og ei god og fredelig julehelg.

Elin

KONSERT PÅ GRENDEHUSET

var det søndag 18. november da Ankenes musikkorps gjestet oss med sitt "tradisjonelle" før-juls-spill. De hadde til og med sørga for å dekke stolene som bygdafolket unlot å benytte, ved å ha med seg kjente og kjære, som så ut for å trives bra ilag med oss virakværinga.

Men ettermiddagsstunda hadde mer enn spill på instrumenter å by på, - det var skuespill også. Det hadde Torgunn, Aina, Kathrine og Inger Elin ordna seg med, og det var virkelig et trivelig innslag. Det var så artig å se at det ikke er over med scenespillet selv om flesteparten av innvånerne her er blitt inn-aktive. Jentene gjorde en prisverdig jobb som alle vi bør takke dem for. Det er all grunn til å håpe at de vil fortsette, - de tøttene kan fremkalle mye hyggelig latter i fremtida.

Før nutida satte inn var det rett ofte at noen utfolda seg på scenen, og mange var langt meire enn halv-proff til teater - i hvert fall med de kravene som stilles i dag. Der var både skjemt og alvor, uvett og lærdom både fra kongehus og blant meire heimføinga.

La oss nå få leve i håpet om at skuespill og anna skjemt blir tatt med på underholdningsprogrammene heretter, det er jo allerede noen som har vist at de ønsker å holde på med det, og mange fleire kan gi seg med om vi vil, - jo flere, jo bedre.

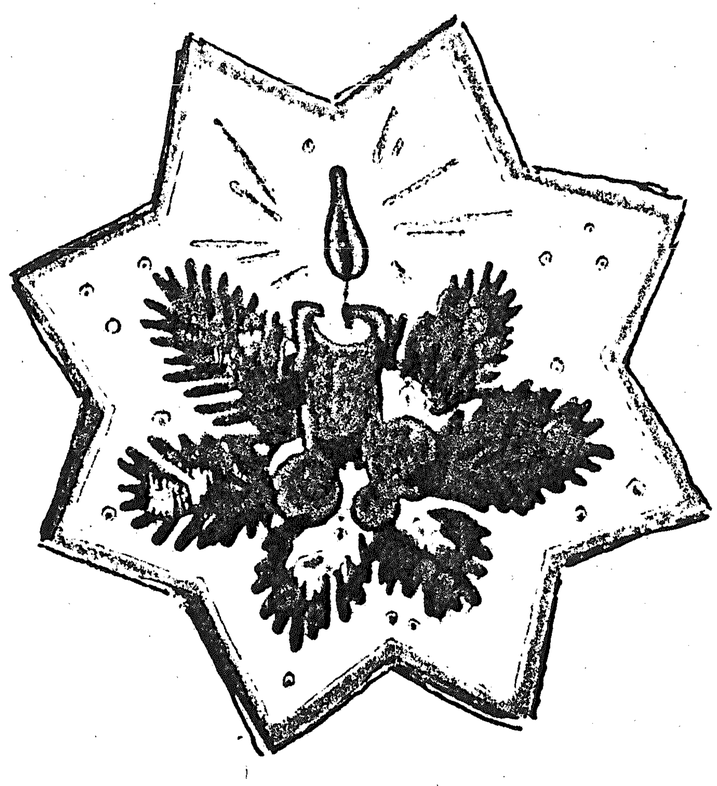

Ingebjørg.

HVEM TROR PÅ JULENISSEN?

Det gjør iallefall jeg, og nu skal dere få høre hvorfor jeg gjør det. Det er vel 30 år siden det hendte, men jeg husker godt for en støkk jeg fikk. Jeg var bare 3 år gammel, og bodde sammen med mamma og pappa i leiligheta vår i byen.
Det var i grunnen et koselig lite krypinn, med skråtak, takvindu på kjøkkenet, og etter som jeg hørte av og til, lave dørkarmer. Det siste var det pappa som gjorde oss oppmerksom på, for hodet kolliderte rett som det var med karmen. Det var ikke noe problem for meg, men det store mysteriet mitt har med takvinduet å gjøre.

Takvinduet var på kjøkkenet, og rett under det stod kjøkkenbordet med 3 stoler rundt. Når det ble laga mat, og matosen skulle ut, satte mamma ei fyrstikkeske i vinduskarmen for å få ei passe lufting.
En dag i adventa skulle vi ha lapskaus til middag. Jeg syntes i det hele tatt ikke så mye om middag, og så helst at jeg slapp å spise den. Også lapskaus da, med masse kokte grønnsaker som ikke gikk an å plukke ordentlig bort heller. Jeg likte grønnsaker best når de var rå. Så satt jeg der med fatet foran meg og plukka i maten. Mamma prøvde og fortelle hvor godt jeg hadde av grønnsakene, og at jeg måtte skjønne at maten måtte spises opp. Ho klarte ikke å overbevise meg.
Så tok saka ei ny vending, huska jeg ikke på at det snart var jul? Jeg måtte tenke på at det var ikke så lenge til nissen skulle ut med pakka, og det var jo de snille barna som spiste opp middagen sin som fikk mest pakka. Det hjalp litt, jeg rota rundt og fant en bit potet og et stykke kjøtt som jeg putta i munnen. Jeg ville jo gjerne ha masse julegaver, men sa måtte jo nissen vite om jeg spiste opp maten min, og hvordan i all verden kunne han vite om mitt fat ble tomt hver gang jeg hadde spist? Jeg så jo aldri noen julenisse utenom julaften når han kom med pakkene, så han kunne vel ikke vite -, eller?
Mamma hadde vel forklaring på det også. Det var ho klart at nissen dro rundt og lytta i ventilan og kikka smått inn gjennom vinduan for å finne ut akkurat hvor mange pakka hver unge skulle få, så han for nok fundt der vi bodde også. Jeg tok mot til meg og putta ei stor skje i munnen, men det tok ei stund før den førsvant ned gjennom halsen. Best mens jeg satt der å angra påfyllinga, hørtes en liten lyd fra taket, og ei fyrstikkeske

ramla fra taket, gjennom vinduet og rett ned i lapskausen min. Hvor i alleverden kom den i fra? Det brukte jo å stå ei fyrstikkeske for å holde vinduet oppe, men den sto der frendeles. Da kom det: tror du ikke nissen har hørt at du ikke ville spise opp maten den, også kasta han fyrstikkeska ned på fatet for å få deg til å spise. Jeg så nøye opp gjennom vinduet, men det vat så mørkt ute,og helt stille på taket, så det kunne vel ikke være andre inn enn nissen på denne tida av året. Med et øye på vinduet, og det andre på fatet , fikk jeg i meg maten i rekordfart, skrapa godt av fatet og forkynte at nu var alt spist opp. Det siste kom ganske høyt, så jeg var sikker på at nissen måtte høre det, selv om han stod helt oppe med pipa. I dagene som fulgte ville jeg helst ha vinduet igjen, for sikkerhets skyld, men det lot seg ikke gjennomføre.

De dagene som gjensto før jul,spiste jeg opp all maten min, uten et knyst. Jeg tror jeg konsentrerte meg mest om å holde øye med vinduet , så jeg merket ikke så mye til det jeg spiste. Jeg vat lettet da julaften kom, og gavene deltes ut, for da fikk jeg jo min part, men om det ble met ellet mindre enn vanlig et jeg ikke sikker på.

Jeg fikk i allefall en stor hvit gris, innpakka i cellofan, og med sløyfe rundt magen. Min mage var vel bra stappa, så jeg fikk beskjed om at det var en såpegris. Dermed havna den blandt lekene, for den var for fin til å vaske seg med.

Cellofanen holdt nesten til påske, men da den revna, og jeg fikk smaken på innholdet, fikk grisen bein å gå på .

Marsipan er nemlig bra godt,- fremdeles.

BARNDOMMENS JULEFORBEREDELSER.

Før begynte forberedelsene til jula tidlig, men det var på en helt annen måte enn nå.
Ved høstslaktinga ble jula planlagt med både lår til spekekjøtt, rulla og fleskebette, lungemos og korvepølsa av særdeles kvalitet.
Julebaksten var ikkje småttem. Småkaker baktes på dagesvis og fyltes i bokse og spann. Go'kaklukta fulgte vinddraget fra gård til gård. Det var heller ikkje bærre vanlig kværdagsstomp i deigtrauan den tida. Det blei bakt finbrød, grovstomp, anisbrød og julekaka spekka med rusiner.

Æ ha jo bestandig prøvd å lagt mæ borti det meste, og sånn var det i oppveksten også. Allerede tidlig på høsten gjorde æ bestilling på julekort fra Gulbrandsen i Drammen, og salget starta tidlig så alle blei førsynt i rett tid. Nærmare jul bydde æ på julehæfta, og det var mange i den tida på "venne"planet: Fiskernes venn, Samenes venn, Santalvenner, Santalklokken, Kristelig Familieblad, Glimt fra India, Magne, Kom og Se, Jul i Bygda, Jul i Bardu, og kanskje noen flere.
Det var jo reint før mykje å ta alt på ên runde, så det blei gjerne både 2 og 3 omlaupinga.

Alle naboan var så snille den tida, så smakarbette på julkaken blei det på kvær en gård nærmast. Det kunne vanke sjokoladebette eller sykkertøy også, og de jømte æ i en boks til julaften - enda så ubeskrivelig glad æ alltid ha vorre i den slags. Alt godt smaka bæst når man ikkje får det meir, og sånn e det vel med gosakene fra den tida.

Folk blei jo vant med at æ kom årvesst på dennan førjulsvandringa - og rægna med mæ i alle den andre stria.
Et lite avbrekk i julestrevet for å se på salgsvarene, blei tatt godt imot og kanskje ei lita kaffestund med det samme. Æ minnes bærre kor ny-y-ydelig det var med nystekte julekaker - gjerne pepparspissa - og melk, oi - oi.

De eldste av kjøperan e jo borte nu, men æ minnes godt korsen smaksvarianta de hadde på julebaksten sin. Nu e det meire et problem før folk å finne ut ka de skal bake til jul som blir litt utenom det vanlige, - vi sømm jo i go'mat heile året. Tradisjonen er ikkje tru lengre i så måte.

Æ skal jo ikkje påstå at folk e blitt meire slorvåt nu emm førr, men den tida va det rundvask tel jul og pussing av alt fra teskjeien tel omnan. Ingenting måtte aglømmes smussåt. Kvært et kleplagg skulle helst være nytt, i hvært fall skulle ingenteng være kjørvåt. Strykjærnan måtte ha mangt et oppvarman på komfyren før alt va stivstrøkken og pressa. Vi måtte helst gå i gammelhyr siste vekka før jul, så bæsteklean va rein tel juleskifte.

Førtjeneste på julesalget mett sparte æ kvært år og kjøpte julegava førr. Det va just ikkje snakk om 3-sifra beløp, men nån småteng rakk det som regel tel. Byturen før jul var lenge programert, så æ va ikkje tongsøvd den morran det bar avgårde.

En anna opplevelse som hørte førjula tel, va han Prytz - omreisende handelsmann eller skræpphandlar, som vi sa. Meire innholdsrik teng enn storkoffertn hannes, veit æ ikkje om. Når oppakkinga foregikk på kjøkkene heime, da va æ fullstendig nesfallen til stasen som øyan fikk skue. Det va fra knappenåle og knappa tel store spiseduka. Det kunne drye utover kveldstiman før båttn va nådd, men det nøtta ikkje å forsøke på å lægge sæ før alt va tømt. Det va så givanes å se en heil butikk på det vise.

I grunnen va det mangt og mykje som gikk førr sæ før jul då enn nu. Nu e førjulstia så oppjaga at den koselige julestemninga bli helt førskaka. Skulle tru at de alle eldste holdt igjen på skikkan de har hatt i et langt liv, men det er liksom de ikkje klara å fungere akkurat sånn de vil, - når alt e blitt som det e.

Vi skal vel ikkje normalt ønske gammeldagan telbake, - mens kanskje akkurat det med jula kunne ha beholdt et mønster fra den tida æ va ø n g r e.

Ingebjørg.

Minner fra heimbygda mi

I min barndom synes jeg å huske at det bestandig var sol og glede både inne og ute. Mor og far var altid om oss, tröstet og törket tårer når det var noe som gikk oss imot.

II söksken vokste opp i Mellastua, så det ble mange som trengte den kjærlighet og omsorg de gav oss. Men det var også både tukt og skjenn å få og det kunne nok av og til trenges. Når vi satte i gang med lugging og krangling da kunne det sikkert höres over heile Virakgården.

Stua var gammel og grå, og var nok ikke så varm vinterstid. Men når det ble fyrt i den store etasjeovnen der inne i stua, da ble det både varmt og godt. Husker hvor deilig det var å komme inn i varmen når vi hadde vært ute og leka. Pappa tok meg på fanget og varmet föttene mine mot ovnen.

Vi var ikke like greie alle gangene, husker spesielt når vi skulle passe hönsene så de ikke sprang i kornåkeren til naboene eller vår egen. Da kunne det hende at vi glemte oss av så hönene fikk boltre seg godt av kornet. Men da varte det ikke lenge för ei kjerring kom og ropte og klaga, og da ble det skjenn av mor. Vi både svara og gjeipte til henne, men da var vi slu nok til å snu ryggen til så ikke pappa skulle merke noe. Som dere Virakfolk vet så kunne han verken höre eller snakke, men han bar sin skjebne med tålmodighet. Ho mamma hadde nok mange tunge stunder når naboene kom og klaga på oss om forskjellig, som de kanskje hadde god grunn til. Og så måtte ho snakke til Far om dette på dövespråket.

Far bar sin skjebne med tålmodighet. Men jeg husker likevel spesielt en I. juledag. Den gang var det skikk at når de stod opp av middagskvila tente mor talgelysene som var brukt i den tida. Vi satt da sammen med mor foran treet og sang julesanger, å gå rundt juletreet var tabu der i gården.

Plutselig slo Far armen foran ansiktet, og gråt så han ristet. Sangen stilnet brått, dette var noe rart for oss. Kunne Far gråte? Han som var så stor og sterk. Mor gikk bort til han, tok hendene bort fra ansiktet hans, og med finger - språket spurte hun hva det var. Jo, han hadde slik lyst til å höre stemmene våre når vi sang.

- Tenk hvor lite vi forstod den gangen, og selv etter at vi ble voksen. Hvor mye strev de hadde med en stor unge - flokk og dårlige tider, og hvor lite de fikk igjen for sitt strev.

Gamle naboer og venner, fjern og nær, önskes en velsignet julehöytid og et godt nyttår.

Hilsen Helene fra Mellastua

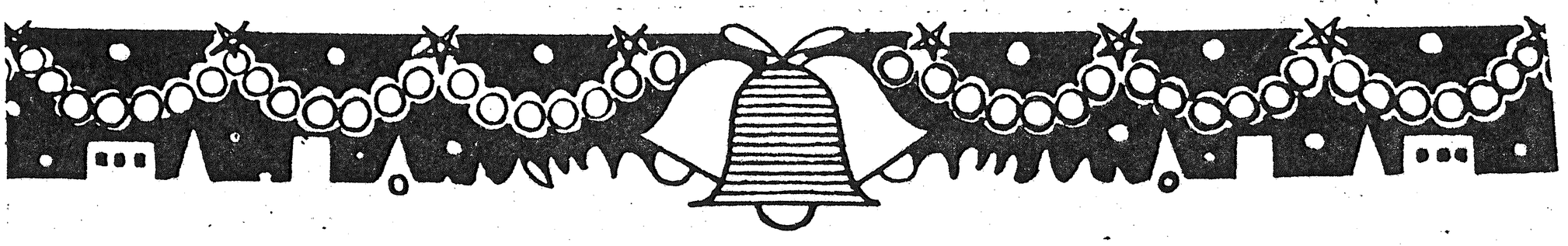

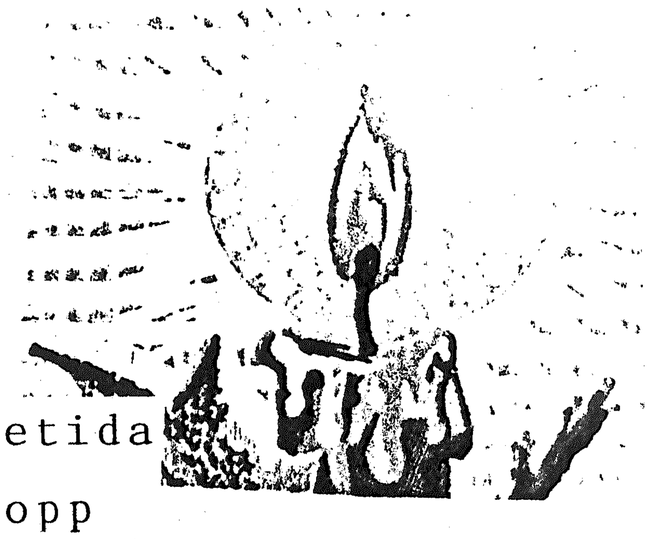

DET LYSES FOR - - -

Alle som ønsker å benytte kirkegårdveien i mørketida opp til Sigfrid sin heim. E-verket har satt opp flere stolper oppetter veien til stor glere ikke bare for de bofaste deroppe, men også vi som sporadisk lauper den veien. Kanskje lysstrålene kan bli julegaven TIL VIDREK. FRA KOMMUNEN.

$_$

NYTT FRA BYGGEFRONTEN.

Det ser ut som det er blitt en tradisjon på Vidrek med innflytting i splitternytt hus til jul.
I år kan Randi, Alf Harald ig Viggo Bjerkelund feire den begivenheta. De ønskes til lykke med sitt nye hjem.

£_£

TAKK OG ADJØ.

Til manges glede - ikke minst for meg sjøl - er det nå meninga at jeg ikke skal skrive meire i "Austavinden" fremover i tida. Det har jo ikke vært lett å forstå for alle det jeg har ført ned på papiret. De som har kunne svelge det og tatt det som det var, bør ha så mange takk.

Ingebjørg.

§_§

VI ØNSKER ALLE VENNER OG KJENTE SOM VI NÅR GJENNOM "AUSTAVINDEN" EI RIKTIG GOD JULEHELG OG ALT GODT I DET NYE ÅRET!

MASSE JULEHILSNER FRA

SVEIN YNGVE
Jørn Andre
og
Oswald
Ingebjørg.

Nå gir vi snart opp !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
Vi har hatt konkurranser og andre ting i massevis.
Klarer dere å gjette hvor mange som sender inn ??????

Nettop!!!! Ingen.Ikke en levende sjel.
Ungene på Vidrek er de slappeste i Verden.Men vi er greie, vi skal gi dere en sjanse til å få beholde disse barnesidene i Austavinden.Nå,for siste gang prøver vi igjen.
Send inn forslag til hva Barne-og ungdoms sidene skal hete.Beste forslag honoreres med en forundringspakke.

Her får dere noen oppgaver dere kan bryne nesa deres på.
Hvis du klarer alle oppgavene,kan du skrive dem ned,og sende dem til Kjetil Indregard.Vidrek.8520 Ankenesstrand.
Da er dere med i trekningen om en kjempespennende forundringspakke.

Oppg.I. Lille Nina,faren hennes,bestemoren og oldefaren er tilsammen I70 år.Klarer du å regne ut hvor gamle de er hvis du får vite at alders-forskjellen er nøyaktig den samme fra generasjon til generasjon ??

Oppg.2. Fem gutter er på vei opp ei lang trapp.
Din oppgave blir å finne ut hvor lang trappa er.
Du får en del opplysninger.

I.A er kommet 87 trinn opp,men er enda ikke halvveis.
2.B fotograferer underveis,og er derfor langt etter de andre.
3.C er I00 trinn foran B,men har likevel igjen en tredjedel av veien.
4.D er kommet dobbelt så langt som E.
5.E har slått seg i den ene foten,og er derfor 37 trinn etter A.
6.B,C og D har tilsammen gått 240 trinn.
7.C er den raskeste,og har derfor kommet lengst.
8.B har bare gått en femtedel av de trinn D har gått.

Oppg.3. Du har en stor pose med 300 kuler.
Kulene er hvite,røde og svarte.Du skal prøve å finne ut hvor mange det er av hver farge.
Det er bare halvparten så mange røde kuler som hvite.Det er I00 svarte kuler færre enn det er hvite.
Hver gang det er 3 svarte kuler,er det 4 røde.

Oppg.4. En familie på 5 personer har arvet 45 000 kroner etter onkel Theodor i Amerika,men alle får forskjellig beløp.Den lure onkelen har bestemt at Åsmund skal ha mest,og hver av de andre får I000 kroner mindre enn foregående.Kan du regne ut hvor mye hver enkelt av dem fikk ????

Oppg.5. Den ene sportsfiskeren sier:"Hvis du gir meg to av dine fiske,så har jeg dobbelt så mange som deg."
Men den andre svarer:"Gi meg heller to av dine, så har vi like mange."Hvor mange hadde hver av dem ???

Hørt i en svensk butikk:
Har De ikke flagget i andre farger?

I Gøteborg kan man nå få selvlysende sennep.Dette for at svenskene skal kunne spise pølser om kvelden uten å bite seg i fingrene.

Den ene svensken til den andre: Hvis du gjetter hvor mange egg jeg har i denne posen skal du få begge!
Seks? -Nei men du var bare tre unna. Fire!

Svensken som kastet seg på gulvet - og bommet....

Svensk TV 1 viser nå serien "Vi ser tilbake".
Den går hver onsdag fra 20.00 til 19.30...

Hørt i Sverige: Er dette Malmø 48 666?
-Nei,dette er Malmø 48665.
-Å , beklager å ha forstyrret Dem.
-Spiller ingen rolle - telefonen ringte jo likevel...

Handelsmessig forsøker nå svenskene å knekke oss nordmenn med alle midler. Det siste er at de dobler sin knekkebrød-eksport til Norge.

Kan du si meg en svensk by som begynner på S?
Jada.... ESKILSTUNA.

Han kom på besøk til den svenske familien og ble en smule overrasket over at hele familien satt og spikret i det nydelige salongbordet. "Dette må da være en meget kostbar lek", sa den besøkende. "Neida", svarte svensken. "Jeg jobber i en jernvarehandel så jeg får sikerne til under halv pris".

Saunaen på Opalen hotell i Gøteborg er nå blitt utstyrt med air condition....

Godt mot,alle!

Heilt sia eg fekk min veg opp til bua vår ved Jollvatnet i Vidrekfjellet,har eg undra meg over ka namnet på vatnet skulle tyda. Det er aldri nokon som har kunna sagt meg det. Ungane meinte at den steinen som stikk opp av vatnet der vegen kjem opp,likna ein jolle,og derfor heitte vatnet "Jollvatnet". Men alt dette høyrdest utruleg ut.

Sia eg las ein artikkel i "Norsk Hagetidend" for okt. 1969 og ein i same blad for 1984 i februar,er eg viss om at det må vere kvannen som har sett namn på vatnet. Dette vil eg meine til så lenge eg blir overtydd om noko anna. Dessutan har eg sett kvann just på ei flate attanfor Jollvatnet. Det var den første kvann eg har sett i heile mitt liv,endå eg har gått mykje i fjell i mi tid.

Kvann har nok vore både kjent og brukt frå gamalt,og vatnet har blitt oppkalla etter planten.

Eg tar eit lite utdrag av artiklane,fritt skreve.

K V A N N = E I N E L D G A M A L G R Ø N S A K.

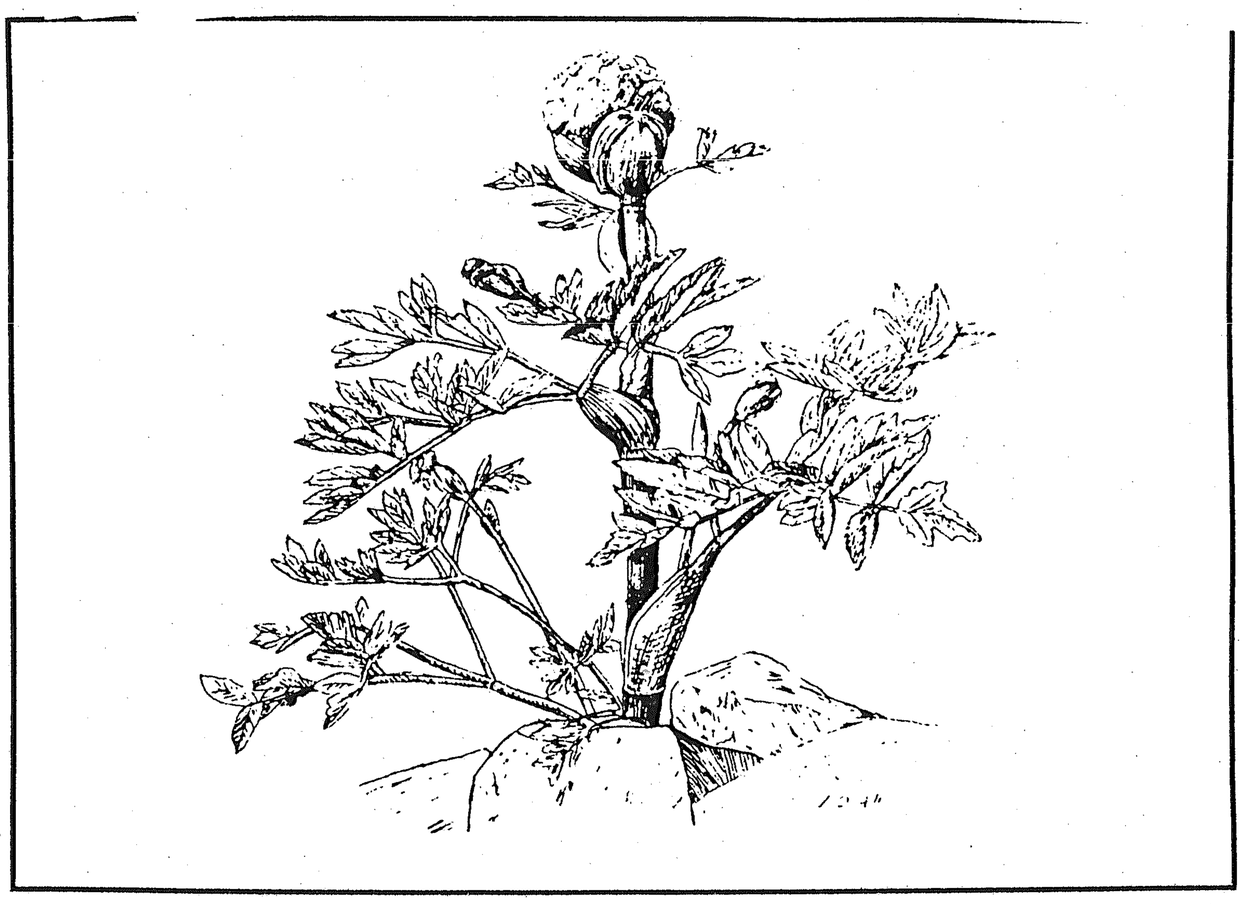

Kvann etter teikning i heftet "Ottar"

"Ottar" er eit hefte som blir gjeven ut av Tromsø Museum Der stod og ein artikkel i nr 59.

Tegminga viser kvann med blomster i emning.Planten er frå ein meter til mannshøgd. Han veks gjerne langs fjellbekker, eller i skogsterreng der jorda er fuktig.

Kvann har vore kjend og brukt over heile landet,og derfor har han ei lang rad med dialekt-namn.Kvann er namnet på heile planten,og joll er namnet på stengelen,som blei eten. Gode vekseplassar i fjellet for kvann,fekk namn som "Kvann-dal" og "Jollvatnet". Men planten var så ettertrakta i gamal tid at han blei utrydda.Det finst "kvanndaler" utan ein einaste plante i våre dagar.

Kvann i blomst er ein stor og staselig plante. Han er i slekt med sløkja,men blomsten hos kvann er gulgrøne og samla i runde skjermar, medan sløkja har flate skjermar og kvite blomster.

Noreg førte ut kvann i gamal tid. Serleg stor utfart fekk han den tid han blei rekna for å vere eit godt medel mot pest. Når det var pest ute i Europa,gjekk det heile skipslastar med kvannrot frå Bergen og andre vestlandsbyar.

Kvann blei brukt som medisin,c-vitaminkjelde mot skjørbuk, som tilsetjing i brennevin,og rota tygde dei som tobakk.

Kvann er velsmakande og sunn,og har lang tradisjon hos oss. Det har vore moro om kvann på nytt har kome i meir vanleg bruk i norsk hushald. Dessutan ville kvann vere eit dekorativt innslag i hagen.

Med hjarteleg helsing om"God jul og godt nytt år"til alle lesarane av"Austavinden" frå ho Sigfrid.

Frå årsmøtet er eg ikkje lenger med i bladstyret. Takk for meg!

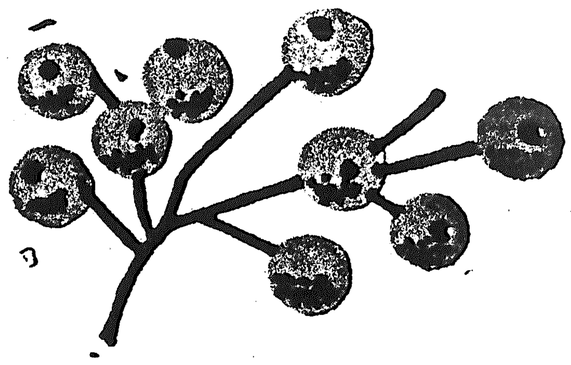

„Oss skogfolk i mellom."

Han Viggo og ho i Strihågen har drive i Skogen i heile haust. Atti Strihågen og inni Smibekkmyra - der er det no så rydda og blåst at selv Gildbrandsons paraken må trekke sig. De skal no med tie grunneigaren fr å gi inn anbud på skogplanting tie våren. Fremdeles skal gå tie ferietur. Kontin tie hytta med Helligdagsvatnet eller billtur tie Kiruna. (Kiruna beksp rype.)

Han Viggo påstår at traktoren, tie-henger, grabben osv. fr 5åringen er „mykje billigar" derborte. Så da så!

De har det visst veldig arlig der oppi hågen. Går rundt og diskuterer kaffe ei risbuska som må bøte. De står og kikka ne-anifå og oppover, og er det kroh og kvitmose på-ja, da går de i „kneslående" med svenskesaga. Sagen tie 10,- kvile tie 20, prata og skratta - og spør: „jamen koffir"? (minst 1000 gangen) Og når de så har saga ner ei fr vridd liten farra, - så står de der og snuser på kven sin tørr pinne som om det var hasj eller det som verre var.

En dag ble det høglydt og heftig diskusjon om svenskesaga. Både ho og han ville bruke den, - men ikke i lag!
Så den minste ble underlappa noksen lang- og et „slyggord" var i omminga, men ble

innkjøpt „i elleffte timen". Etter en psykologisk „tri" ble det i alle fall enighet om matpause. Ja-a-a, - det kunne la seg høre. Og så var det klart vår i gjen!

Det er helt mørkt på de ten kveld. Da er det godt å komme i hus. Dukk på gulvet foran ovnen, et lys, (advent på forskudd) brødskiver med pålse, ost og honning. Saft og kaffe eller behov. Varmt og godt, kattene er der også så det er stinkoselig.

Men - „da skjedde det" - som Viggo sier, ho (sviger) mor ropte et sted nei mørket. Idyllen er slutt, - på med sko, vått er, lue og så ut i gjennom døren.

Blir ikke tragedien når nyhuset er innflyttbart, - men vi har funnet på å nå da også. Det går en sti innigjennom Brattåsen og det er ingen som sier at vi går i besøk til hverandre. Og hem har fått egit rom i nyhuset! Ingen har i det hele tatt nevnt aldeles forskjellen og det skjell no ikkje andre heller. Var akkurat det samme med ho Kennedy og ham Onassis - bare omvendt; og det var like ens med ho Ona og ham Charlie komiker.

God jul fra vedhoggerne atti
Storhågen.

Ps. Ingen juletre til salg, de sha vokse.

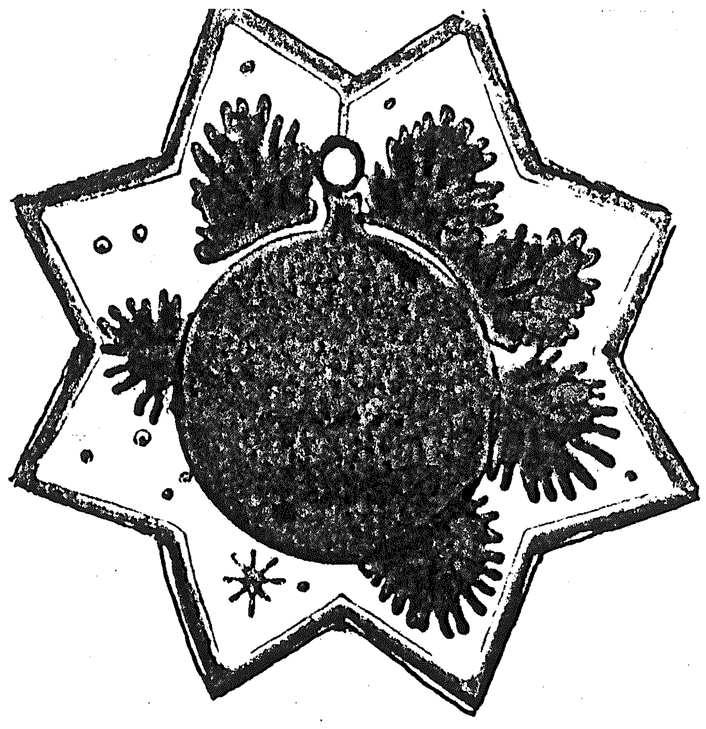

A U S T A V I N D

xxxxxxxxxxxxxxxxx

Her om dagen var jeg på Vidrek og besøkte Albert og Olga Olsen. Vi hadde en lang prat om krigen i 1940. Men som vanlig, gløymte jeg å takke for vaffelkakene. Vi mannfolk er store pratmakere. La det derfor være sagt: - KJære Olga, takk for de gode vaflene!

I samtalens løp fikk jeg kjendskap til bygdebladet "Austavinden". Et navn som klang i mine ører. For øvrig trodde nå jeg at det var vi i Herjangsfjorden som hadde monopol på austavinden. Dokker som bor på Vidrek har vel mang en gang sett austavindsrokket, når det står som en kovdam over Herjangsfjorden.

Men la oss ikke krangle om navnet. "Austavinden" skal vi gjerna gi bort med odel og eie. Skjønt vi sakner han, når han blir lenge borte. Det er så rart med det man er oppvoksen med.

For øvrig er austavinden på Herjangen idag bære småglunt, mot i gamle dager. Etter som det fortelles. Før i tia tok han reven på havet, inne på Medby i Bjerkvik. Men geiten klarte ikke austavinden å blåse på havet. De la seg på rygg og hugg hornene i marka, for å ri av de verste rossene.

PÅ andre sia fjorden var han just ikke bedre, austavinden. I gamle dager brukte folk i Herjangen å hugge ved i Veggelandet og førte den heim med båt. En kar som bodde på Slettjord i Herjangen, hadde en vedfarm liggende i fjæra. En austavindsdag gikk han ned for å hente en stokk til brendsel.

- Men da eg kom opp på Slettjordhalsen, møtte eg austavinden og kom ikkje lenger. Der blei eg stående å jage att og fram, til stokken gnoges av på aksla.

Ja så fortelte de gamle. Då må vi vel tru det. De kunne vel ikkje beint fram lyge oss full.

Med beste hilsen

Albin Dalberg,

Bjerkvik.

Takk for brevet

Ja, der inne fra austavindens heimland har han Albin Dalberg sett seg tid til å sende oss dette innlegget, som vi takker for. Hadde bare Austavinden hatt levedager skulle vi ha pint mere ut av den karen.

Skulle det være noen som fremdeles mangler ide til julegave, så nevner vi at Dalberg er kommet ut med en ny bok i höst, Da krigen kom, som vi tör anbefale.

Red

Julehilsen

Alle kjente önskes en God Jul og et Godt Nyttår.

Hilsen Inger Elin, Britt Odveig, Liv og John Martin.

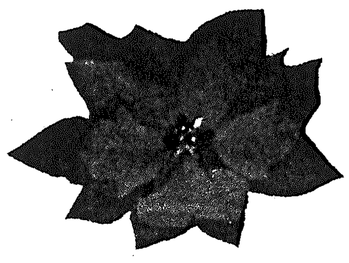

Ungdomshuset

I de årene Austavinden har eksisteri har vi prövd å få med ting her fra bygda som helst ikke burde gå i glemmeboka for alltid. Noe har vi fått med, men uendelig mye er enda uskrevet. Av den befolkningen som levde her for seksti - syttiår siden er det ikke mange igjen, og færre blir det etter hvert.

Vi er for tiden svært opptatt av og med grendehuset. At det tidligere har eksister et grendehus i bygda, eller ungdomshus som det den gang ble kalt, er det sikkert ikke alle som kjenner så godt til. Huset tilhörte det som den gang var Virak Ungdomslag. Ved å slå opp i leksikonet Karine, förste og siste bind, finner vi at huset var innvid nyttårsaften I922. En strålende vinterkveld med måneskinn og mye folk på festen.

Det stod der som Åsheim er i dag, omgitt av skog på alle sider. Störrelsen kunne vel være noe slikt som 7 . I2 meter, en etasje og plassert på pilarer. Innredningen bestod av sene, sal, kjökken og en liten resturang. I de senere år ble det på översiden satt opp et tilbygg som ble brukt til garderobe.

Så vidt en vet så fantes det den gang ikke ungdomshus nermere en Håkvik og Ballangen. Det naturlige opplandet for dette huset ble da Saltvik, Råna og Råndalen. På andre siden Skjomnes og kanskje en del av Skjomen.

Å fare til Virak på fest var populært blandt den tids ungdom. Men det å fare var ikke så enkelt. Fra Skjomnes var det å ro, eller i motorbåt. Råndalingan og Saltvik-laintan måtte bare ta bena fatt, for veien var bare en gangsti. Det var den gang det fantes ungdom med tæl i. - Men så var det vist også slik at i Saltvik var det mye gutter og lite jenter, på Virak var det omvendt.

Enda finnes det noen av disse "ungdommene" som sikkert har mange minner fra huset, - og de nermeste omgivelsene. Ho Magna i Meillastua kunne nok ha hatt mye å fortelle fra den tida.

Spillemenn på disse festene var gjerne brödrene Hans og Per Rasmussen i Råna. Det hendte nok at de hadde tatt rundturen Råna - Narvik - Virak med lokalbåten. Det var nå så sin sak å drasse på trekkspillet gjennom uföret.

Mange var det nok også som hadde sin deby på de skråbredder der på ungdomshuset, både av fastboende ungdom samt drenger og tauser. Skuespill var mye brukt som underholdning på festene, "og etterpå så var det dans".

Huset stod imidlertid på "lös grunn" og ble vel revet ned i litten trettiseks. Materialene ble tatt vare på da det var meningen å gjennreise bygget senere. Disse ble lagret i fjösbygningen til Ole Olsen, og her lå de frem til I940.

En granat fra sjöslaget I0. april slo to fluer i et smekk da den smalt inn i låven, og det hele brandt opp. Og det var slutten på det grendehuset.

Ja så har vi da i korte trekk fått med også dette, og håper det dermed er bevart for kommende generasjoner.

Albert

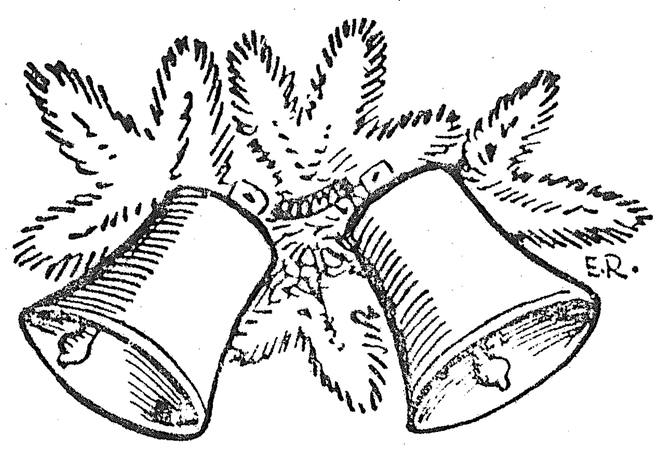

Slik kan du möte det nye år,
naturlig rufsete, eller med pasjehår.

HÅKVIK HÅRSENTER

Innehaver — Telefon
Ranveig Megård — 59265

Skulle du i "stria" komme i beit for slanter,
vi låner både til folk og "fanter".

Ankenes Sparebank

Telefon 44055 — Bjerkvik 52101

Nå er vi inne i gavenes tid,
å finne det rette kan være en strid.
Se vårt utvalg.

J. Revold's

8501 NARVIK - TLF. (082) 41080

MAZDA

Önsker du deg bil, - i disse förjulsdager,
se innom oss, vi har mye på lager.

FAGERTHUN BIL a/s

Tlf. 082 - 56 611. Postboks 111, 8501 Narvik.

MAZDA'S 6 ÅRS RUSTGARANTI

Arbeidsbestemmelser 1863–1872

Må overholdes av personalet

I. Gudsfrykt, renslighet og punktlighet er forutsetninger for en ordentlig forretning.

II. Personalet behøver nå bare være til stede på hverdager mellom kl. 6 om morgenen og kl. 6 om eftermiddagen. Søndagen tjener til kirkegang. Hver morgen er det et kort bønnemøte på kontoret.

III. Det ventes at enhver yter overtidsarbeid dersom forretningsgangen krever det.

IV. Funksjonæren med den høyeste tjenestealder er ansvarlig for kontorets renhold. Alle læregutter og juniorer melder seg hos ham 40 minutter før bønnen og står til disposisjon også etter kontortidens slutt.

V. Enkel påkledning er foreskrevet. Personalet må ikke opptre i lyse skinnende farver og må bare bruke ordentlige strømper. Kalosjer og frakker må ingen ha på seg på kontoret, idet personalet har en ovn til disposisjon. Unntatt når det er dårlig vær, er halsskjerf og hatter tillatt. Dessuten anbefales personalet om vinteren å bringe med 2 kilo kull pr. dag pr. person.

V . Det er forbudt å snakke i kontortiden. En funksjonær som røker sigarer, nyter alkohol i enhver form, besøker biljardsalonger og politiske lokaler, gir foranledning til å trekke hans ære, sinnelag, rettskaffenhet og redelighet i tvil.

VII. Det er tillatt å innta føde mellom kl. 11.30 og kl. 12.00. Men arbeidet må ikke innstilles av den grunn.

VIII. Kundene og medlemmene av bedriftsledelsen må møtes med ærbødighet og beskjedenhet.

IX. Hvert medlem av personalet har plikt til å sørge for bevaring av sin helse. I sykdomstilfelle innstilles lønnsutbetaling. Det anbefales derfor på det sterkeste at enhver av sin lønn legger en pen sum til side for slike sykdomstilfeller og også for de gamle dager for at han ikke faller almenheten til byrde når han ikke lenger kan arbeide eller hans arbeidskraft er svekket.

— — !! — — ingen kom.tar. Lk.

Mel, sukker, rosiner og sukat,
og ellers alt du trenger til julemat.

A. ANTONSEN

ASS. HANDELSFORRETNING

Telefon 56154

For den lille, men harde pakke,
- der det tikker - vil alle takke.

K. Karoliussen

Telefon 43930

I dag trengs lite til åker og have,
men heller noe til julegave.

ARNØY & CO

Telefon 42231

Er du ute og julehandler,
kanskje har vi det du mangler.

TRIO
VARESENTER

Avd. Øra
TM. 41 302

Avd. Ankenes
TM. 56 311

Avd. Håkvik
TM. 59 150

Hvem var Lucia?

Den 13. desember vil unge piker med hvite kapper og lys i håret glede syke og gamle med vakker sang. Noen steder serverer de kaffe og kaker. Det er Lucia med følge som er ute og går. – Hvem er så Lucia?

Helgenlegendene sier både at hun var datter av en fin, gresk familie og ble født på Sicilia i år 203, – og at hun var en italiensk navne.

Svenskene hevder at Lucia var en gjerig, värmlandsk adelsmanns vakre kone, men svenskene vil nå ha alt som sitt – så ett av de første alternativene er trolig mest riktig. Selma Lagerlöf var ikke dårlig i håndteringen av Lucia-legenden. Hun lar den italienske Lucia komme en svensk navnesøster til hjelp og bringer henne til Norden på en ildkule.

Skikken med Lucia-bruden som vandrer med lys i håret kommer fra Tyskland. Den var ikke kjent på det 19. århundre. I Norden begynte julen i eldre tider noen steder med „Lussidagen" 13. desember.

Lucia fra Sicilien.

Lucia fra Syrakus lovet tidlig Gud at hun skulle være jomfru all sin dag. Moren ville gifte henne med en rik, hedensk mann, men Lucia fikk utsettelse fordi hennes mor ble syk.

Hun og Lucia dro til den hellige Agatas grav i Catania for å søke helbredelse. For de dro lovet Lucia å gi bort all hun eide hvis moren ble frisk. Etter å ha bedt jomfru Maria og St. Agata om hjelp ble Lucias mor helbredet.

Men under en bønn ved helgenens grav falt Lucia i søvn og fikk en visjon. Hun så da helgenen i følge med to engler og den ene sa: „Lucia, min søster, hva ønsker du av meg?" Se din tro og din tillit har helbredet din mor. Vit at du ved din jomfruelig het behager Herren. Byen Syrakus vil ved deg bli like så berømt som Catania ble ved min martyrdød". Visjonen gjorde at Lucias mor godtok datterens ønske å vie sitt liv til Gud og gi bort sine eiendeler.

Skibben med lys i håret skal komme av at Lucia natteteden gikk i katakomber med mat til de kristne trosfrender. For å ha hendene fri til å bære og lete seg fram, bandt Lucia brennende lys rundt pannen med bånd.

En annen italiensk legende sier at St. Lucia var en nonne som en fyrste begjærte fordi hun hadde så vakre øyne. Nonnen rev da sine øyne ut og sendte dem til fyrsten på et fat. Det omvendte henn til Kristendommen. Da nonnen deretter knelte ned og bad til Gud - fikk hun igjen øynene sine.

<u>Lucia: = „Lys"</u>, - <u>snart er mørket slutt</u>, - det blir lysere og lysere framover.

Lucia's Sang.

Santa Lucia, ljusklara hägring –
sprid i vår vinternatt glans av din fägring.

Kom i din vita skrud huld med din maning –
skänk oss du julens bud julfrydens aning

* Drömmer med vengesus under oss sida –
tänd dina vita ljus, Santa Lucia

Melding fra kassereren i Trøndelaget.

Alle regninger må være innsendt fri 31/12-84.
Kontingent fr. «Aeotavinden» må
ikke sendes fri årsmøte - feb. 85.

NB. Til de fraflyttede som har røtter på Vidrek.
Den sender penger fr bladet og vil
gjerne høre nytt hjemmefra.
Reagerer dere ikke på at det er de samme som her innlegg i avisa hver gang?
Jo, visst gjør dere det, – men skriv
endelig å si fra om det. Da får vi
høre hvordan dere bor og lever. Takk.
Personlig synes jeg at dere har litt plikt
i så måte. God jul! Hilsen Lilly

GOD JUL OG GODT NYTTÅR.

Hilsen Inger Elin.

GOD JUL!

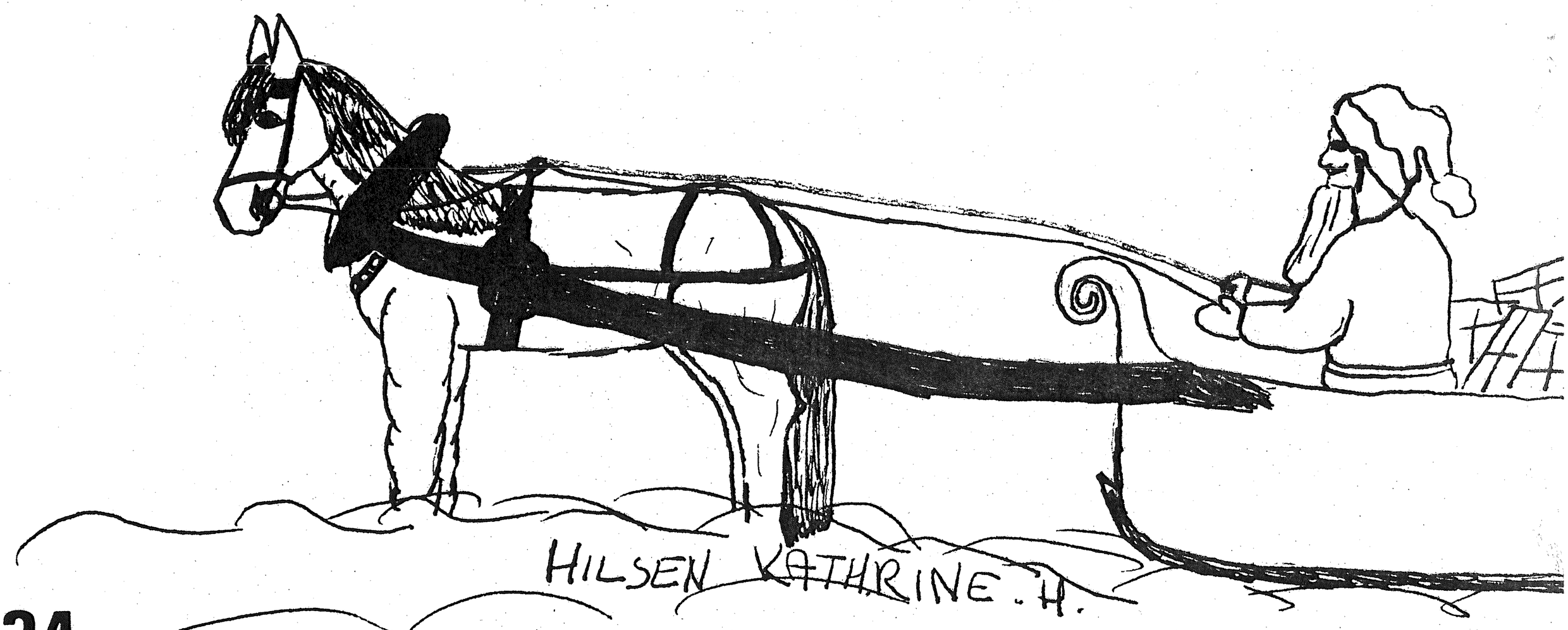

Olig Hilsen
Anita Håheim.

God Jul og
godt nyttår
til alle
sammen.

Hilsen Torgunn Olsen.

GOD JUL!